

Джос Стърлинг

ЕЙНДЖЪЛ

Превод от английски
Елка Виденова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Angel Dares*

Copyright © 2015 by Joss Stirling

The moral right of the author has been asserted.

Angel Dares was originally published in English in 2015.

This translation is published by arrangement with Oxford University Press.

Превод Елка Виденова

Редактор Ваня Петкова

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“

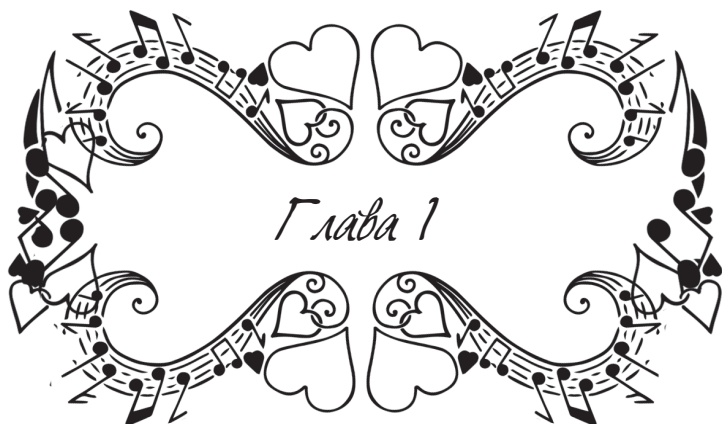
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2015

ISBN 978-954-27-1602-0

На Луци

Прерових набързо кутийката с бижутата и си избрах сребърен пръстен във формата на келтски възел за левия безименен пръст. С четири различни пръстена на всяка ръка, подрънкваща верижка на глезена и синджирче с кристална висулка на шията вече се чувствах напълно въоръжена за представлението.

- *С пръстени на ръцете* - запях, докато се оглеждах в осветеното от цяла редица крушки огледало в съблекалнята. - *И звънчета на краката*¹.

Разсмях се и се врътнах пред огледалото, за да проверя дали сребристосивата ми пола не се вдига твърде много отзад.

- Добре изглеждаш, Ейнджъл, направо чудесно - изпратих въздушна целувка в стил Мерилин Монро на отражението си. Ако не друго, то поне бях постигнала максимума с изходния материал. В постоянната битка с наследствената обремененост, завещана от родителите ми - по-скоро хобити, отколкото хора с нормален ръст, - се бях научила да си оправям самочувствието с помощта на някой и друг пресилен комплимент, преди да изляза да пея пред препълнена зала.

Уф! Най-добре да не разсъждавам в тази посока!

1 Популярна песен от XIX в. - Бел.прев.

Телефонът ми изпиука. *Вляво сте, точно пред сцената. Стискате палци. С, М и А.*

Притиснах апарата до гърдите си. Ето, виждате ли, агресивната тактика, която бях приложила, бе дала резултат. Предупредила бях Самър, Мисти и Алекс, че ако не пристигнат рано-рано на концерта и не се строят точно отпред, за да ми бъдат подкрепа в този тежък миг, ще им причиня нещо ужасно – толкова ужасно, че дори отказах да го изрека (всъщност, когато отпращах закана, още не бях измислила какви да са последствията). Тримата бяха най-добрите ми приятели, а ни свързваше и още нещо – всички бяхме саванти. Самър например притежаваше уменията да проследява мисли – един вид като детектив, погнал заподозрян, само че наум. И понеже добре познаваше мисловния ми процес, вероятно знаеше какво им кроя в отмъщение още преди мисълта да се е избистрила в главата ми. Набързо написах отговор. *Супер. Ще се видиш после. Целувки.*

Прибрах телефона в обшитата с пайети чантичка и осъзнах, че вече не ми остава нищо друго, освен да се притеснявам. А това никак не беше добре. Обикновено се борех с напрежението, като крачех наляво-надясно и бръцолех нервно с всеки изпречил се на пътя ми, но в женската съблекалня – с размерите на шкаф – нямаше никого, понеже останалите от бандата бяха от мъжки пол. Нощен клуб „Хамърсмит“ очевидно не гържеше на лукса зад сцената – предложението ми, че това неприветливо стайче служи по-скоро за килер, се потвърждаваше от кофата с мръсна вода и парцала, облеgnати на релсата със закачалките – но пък, за съжаление, прилагаше строго разделение на половете. Проверих колко е часът и установих, че имам още цели десет минути – десет минути, в които можех да се докарам до такова състояние, че изобщо да не мога да пея. Изкушавах се да ига при момчетата,

но това означаваше да търпя присъствието на Джей, а подобно изпитание щеше да окаже още по-неблагоприятен ефект върху психическото ми равновесие.

Вместо това избадих черната цигулка, за да проверя дали е добре настроена. Това определено не ми беше любимият инструмент – за разлика от очуканата ми стара гъдулка, – но беше по-подходяща за рок музика, понеже можеше да се включи в усилвателя. Изкарах набързо една гама, колкото да раздвижи пръсти, после преминах към началния рефрен. Джей, вокалът на *Seventh Edition*, имаше големи амбиции за бангата и пишеше парчета, които изискваха пълен оркестър в допълнение към барабаните и китарите. Прав беше, че музиката ни има огромен потенциал, но, уви, продължавахме да свирим по второкласни заведения и да чакаме големия пробив. По тази причина на Джей му се налагаше да се примири с цигуларка и саксофонист, вместо с Националния симфоничен оркестър. Ако трябваше да съм честна, трудно се работеше с него, защото имаше отбратителния навик силно да надценява таланта си. Вярно, биваше го, но и останалите членове на бангата даваха всичко от себе си – нещо, което рядко им признаваше. А тъй като никога не се свенях да си кажа каквото мисля, знаех, че още преди месеци щеше да ме е изритал, ако не му бях крайно необходима. Трудно се намират цигуларки, които да умеят и да пеят.

На вратата се почука. Като заговорихме за вълка – ето го и самия Джей Филдинг, благоволил да направи лична визита на незначителната си беквокалистка.

– Наред ли е всичко, Ейнджъл? – Той неволно потри гъгите си пръсти един в друг – изненадващ признак за тревожност. Обикновено се преструваше, че целият свят му е в краката, а за нас е цар и господар.

Пъхнах цигулката обратно в калъфа.

– Всичко е точно. – Хич не ми беше приятно, че е решил

да ме навести. Не само че ме побиваха тръпки в негово присъствие, но и си имах ритуал, към който строго се придържах, преди да се кача на сцената, а всякакво отклонение ме изпълваше с мрачни предчувствия за предстоящата изява.

Джей разгледа подозрително стаята, после ме изучи от главата до петите с гразнеща фамилиарност. Имаше съвсем обикновени черти и зловни сиви очи, над които русата му коса бе причесана назад в екстравагантна прическа, та далеч не хвърляше сърцето ми в любовни агонии, както му се искаше. Надявах се да съм му гала да разбере, че изобщо не е мой тип още първия път, когато ме притисна в ъгъла.

- Предстои ни важна вечер - Той спря до мен и оголи зъби срещу огледалото, за да се увери в снежната им белина. Твърде съвършена, за да е естествена, усмивката му явно неотдавна бе напълнила джобовете на някой козметичен зъболекар. За щастие на Джей, родителите му бяха достатъчно богати, за да спонсорират опитите му да пробие в музикалната индустрия. И бяха точно толкова самонадеяни в амбициите си за него, колкото и той самият.

- Ъ, да, наистина важна - заусуквах келтския възел около пръста си. Де да можех да се телепортирам някъде. *Телепортирай ме, Скоти!*²

Джей приглади едната си вежда, буквално заслепен от отражението си.

- Не съм ти казал, но промоутърите на „Рокпорт“ са откън и се оглеждат за групи за фестивала. Ако ги впечатлим, може да ни включат в програмата.

Охо, тази новина определено си заслужаваше да нахлуе в личното ми пространство!

- Сериозно ли? Страхотно! - Залюлях се на пръсти,

2 Фраза, придобила популярност от култовия сериал „Стар Трек“. - Бел.прев.

притиснала ръце към гърдите си – тясната стаичка не позволяваше по-възторжена проява на радост. – Значи, най-после ни се отваря шанс да пробием!

Джей спря люлеенето ми, като ме хвана през кръста. Лепкавите му пръсти погалиха тясната ивица гола кожа.

– Е, Ейнджъл, миличка, ще бъдеш ли добро момиче тази вечер?

Вследствие на покровителствения му тон ми се приска да забия зъби в заблудената му ръка. Макар да беше само на двадесет, тоест едва три години по-голям от мен, Джей се гържеше така, сякаш ми е шеф. Но май не беше уместно да проливам кръв точно преди концерта.

– Ще се постарая, Джей – облегнах ръце на гърдите му и се опитах лекичко да го избутам и същевременно да направя крачка назад, но той обгърна талията ми и с другата си ръка, така че се озовахме лице в лице.

– Какво ще кажеш за една целувка за късмет, бейби?

В главата ми отекнаха множество варианти на възможния отговор, като се започне от „само през трупа ми“ и се стигне до „отврат“.

Джей наклони глава и ме погледна иззад перчема си. Дали си мислеше, че в тази поза е по-убедителен?

– Хайде, Ейнджъл. Знам, че си падаш по мен.

– Така ли? – Как, за бога, бе стигнал до подобно заключение? – Но...

Джей кимна, а перчемът му кимна два пъти, сякаш имаше самостоятелно мнение по въпроса.

– Ами да, нали съм те виждал как ме зяпаш в репетиционната.

Какво? Нима бе изтъккувал насмешливия ми поглед за сяпано обожание?

– Хайде, миличка! – и той се приведе да си получи целувката.

Дръпнах се рязко назад.

- Джей, махни си ръцете - изръмжах остро. Какво им ставаше на мъжете? Уви, Джей не беше първият, който се пробваше да ме опипа в съблекалня. Разполагах с богат репертоар от хватки за самозащита, но в началото винаги се опитвах да ги вразумя.

- Но ти не искаш да ги махна. - Устните му стизгнаха шията ми и като че ли се канеха да ми направят смучка.

- Напротив, искам! - Избутах го, но още щом освободих лицето и шията си, той ме нападна от друг ъгъл, като да беше гърчещо се морско чудовище с твърде много пипала.

- Не искаш.

- Разкарай си ръцете!

- Хей, не се дърпай, миличка. Само гвамата сме... няма нужда да се преструваш, че не ме искаш.

Е, сега вече търпението ми рязко се изчерпа. Преду-предурило го бях. И след като не можех да го отблъсна със собствени сили, явно беше време да използвам тежката артилерия. С други думи - скритата ми гарба. Впих очи в кофата и призовах водата. Заля ме невероятно усещане за свързаност - водните молекули в тялото ми зовяха и притегляха водата към себе си. Мръсната вода се надигна като кална кафява змия от кошницата на змиеукротител и се заизвива към Джей. Съсредоточих се и насочих водната спирала към врата му.

А сега *надоу*...

Струята послушно се плъзна по гръбнака му, напои обилно ризата и дънките му и накрая плисна на пода.

- Какво по...! - Джей скочи назад, а страстта му внезапно охладня. - Вир-вода съм.

И още как!

- О, Джей, от панталона ти тече вода! - изпусках в престорено съчувствие. После вдигнах озадачено пръст към брадичката си. - Поне се надявам да е вода.

- Мамка му! - Джей ме изгледа злобно, докато тръскаше вода от обувките си. - Какво друго може да бъде?

Размахаш ръце във въздуха.

- О, ами, напрежението се отразява на всички ни. - Изражението му бе толкова възмутено, че кикотът, който едва успях да потисна, неугържимо избликна. - Дали... дали да не идеш да се преоблечеш?

При звука от смеха ми физиономията му потъмня.

- Ах ти, кучко, ти си направила нещо! - Той замахна с показалец.

- Аз ли? - попитах невинно. - Че какво бих могла да сторя? Нали ме гържеше? Ако има теч от покрива, винаги не е моя, а на тая съборетина.

Джей огледа тавана, но там нямаше и следа от мокро петно. От друга страна, не можеше да си обясни как бих могла да предизвикам внезапния потоп иззад гърба му.

- Ти... ти... не се смей!

Кимнах към часовника.

- Съжалявам, Джей, ама наистина не е зле да се преоблечеш. Нали имаш други грехи?

Той тръгна към вратата, а обувките му отчетливо жвакаха. В последния момент се обърна.

- Тая работа няма да свърши така! - изсъска и затръшна вратата зад себе си.

Облегнах се на тоалетката и доволно увих ръце около тялото си.

- О, колко забавно се получи!

Концертът мина учудващо добре, като се има предвид сцената, разиграла се зад кулисите само минути преди началото. Джей бе намерил отнякъде комплект сухи грехи, макар тениската да бе здравата измачкана - вероятно изробена от гъното на сака на някой от членовете на бандата. Когато хвана микрофона, усетих, че съм в със-

тояние да му простя доста неща. Вярно, не би могъл да претендира за Британските музикални награди, но определено имаше дарба в писането на песни, а и знаеше как да омае публиката. Моето участие също мина добре, а солото ми на цигулката в парчето “Star-crossed” си спечели аплодисменти и одобрителни подсвирквания, несъмнено победени от прекрасните ми приятели. Виждах ги ясно от мястото си в дясната част на сцената: Мисти, с полюшващата се чорлава маса от бледоруси къдрици, танцуващата Самър с шикозната си, непостижима прическа ала Огри Хепбърн, и прекрасния тъмнокос Алекс, сродната гуша на Мисти, който демонстрираше, че наложи ли се, един студент от Южна Африка е в състояние да танцува зашеметяващо. А когато Мисти и Алекс танцуваха заедно, въздухът направо се нажежаваше – даже и аз го усещах, макар и от сцената. Един от проблемите на това да си савант е, че горе-долу по времето, когато се раждаш, някъде другаде по света се ражда твоят партньор, с когото сте свързани чрез дарбите си. Ако съюзът се окаже сполучлив, както при тях двамата, тогава усещането е невероятно: дарбата ти разцъфва до небивали висоти и заедно можете да вършите нови и нови неща, съчетавайки силите си. Да не говорим за привличането, което съпътства тази тайнствена връзка – ако се съди по Мисти и Алекс, емоцията е невъобразима. Възможно е да се наложи цял живот да търсиш човека, който допълва дарбата ти. Мисти и Алекс се натъкнаха един на друг най-ненадейно, при това абсурдно рано – едва на шестнадесет.

Някои хора просто имат късмет.

Пийнах малко вода, докато се подготвяхме за последния сет. Всъщност не бях съвсем честна: Мисти нямаше чак такъв късмет, понеже едва не умря, за да намери Алекс. А аз например, колкото и да се вълнувах от мисълта някой ден да открия своята половинка, май не бях готова да

рискувам толкова много. Нищо, че ставаше гума за сродната ми душа.

Свърши и последното парче и Джей прие аплодисментите – готова бях да се обзаложа, че този поклон го бе репетира – класическа поза на рок звезда, стиснал китарата, сякаш му беше възлюбена. После протегна великодушно ръка към останалите момчета от бангата и същевременно ме загърби, така че максимално да ме изолира. Ама че загубенияк! Но всичко си струваше заради безценния спомен как стои пред мен залян с мръсна вода. По принцип трябваше много да внимавам как използвам дарбата си, понеже савантите криеха уменията си от обикновените хора, а и при мен последствията бяха по-видими, отколкото при останалите, но в този случай си дадох разрешение да действам. Само светица би устояла на изкушението да постави Джей на мястото му.

– Невероятна публика сте – Джей върна китарата на стойката. – Благодарим ви и лека нощ! – И той напусна сцената, като не пропусна да ме блъсне по пътя си.

Не успях да падна от ръба само благодарение на бързата реакция на Мат, барабаниста. Лишен от претенциите и домогванията на китаристите и саксофониста, Мат успяваше да се загържи в бангата въпреки безбройните спречквания, инициирани от Джей. Затова и бангата се наричаше *Seventh Edition*³, някога, много отдавна е имало първо издание.

– Хей, Ейнджъл, какво става с теб и Джей?

– Джей Казановата искаше да се понатискаме преди концерта – отвърнах безгрижно. – А аз взех, че му отказах.

Мат ме потупа съчувствено по рамото, докато вървяхме към задните помещения.

– А как така се оказа мокър до кости точно преди да

3 На английски – *Seventh Edition*, т.е. *Седмо издание*. – Бел.прев.

излезем?

- Явно има справедливост на този свят.

Мам се ухили.

- Много е старомоден в поведението си към момичетата. Хич не си дължна да търпиш подобни глупости.

- О, не ме разбирай погрешно, изобщо не ги търпя. Тъпча старомодните мъжаги с ботуши и таниувам върху гробовете им.

Мам се потупа по носа.

- Ще се смятам за предупреден. Ти си истински воин: Жана д'Арк от гримборната.

Голям сладур е този Мам, винаги намира какво да каже, и то така, че да ми повдигне самочувствието. Повечето хора са убедени, че съм страшно наперена, и единствено проникателните като Мам долавят, че само се перча, за да не ме е страх.

- Благодаря ти, миличък - вдигнах се на пръсти, за да го целуна. - Добре се справихме тази вечер, нали?

- Аха. Чудничко.

Ухилихме се доволно един на друг, а после се разделихме, за да обърнем малко внимание на гостите си зад сцената.

- Ейнджъл, страхотна беше! - Мисти ме презгърна. По-неже беше обременена с дарбата да не може да лъже, знаех, че комплиментът ѝ е искрен. - Изпъкваш като ярък лъч истински талант!

Подсмихнах се.

- Благодаря ти, сладурче. - Нали е съвсем малко по-висока от мен, винаги ми е приятно да я презгърцам.

Следваща на опашката да ми поднесе поздравленията си бе Самър.

- Това соло на "Star-crossed" е прекрасно, всеки път ми изтръпват пръстите на краката. Кой го е писал - ти или Джей?

Значи, беше усетила. Самър е стряскащо проникател-

на дори и когато не впряга гарбата си за четене на мисли.

- Джей би казал, че е написал всяка нота, но всъщност основната част се роди от една джем-сесия, в която се бях отдала на импровизации. Само дето никога не би ми го признал.

Мисти се смръщи и осеяният ѝ с лунички нос се набръчка очарователно.

- Искаш ли да ида да седна до него и да го попитам? - Ако го направеше и отрицаше гарбата си, Джей щеше да признае и най-срамните си тайни.

- Силно ме изкушаваш, ама няма нужда. Приятно ми е да работя с момчетата, които е събрал. Струва ми се, че ни се получава много добре. И явно цената за това удоволствие е да търпя раздутото му ego.

Този път беше ред на Самър да се намръщи.

- Но май ти се е наложило да плащаш и друга цена, права ли съм?

Прехапах устна. Ако Самър е надникнала в мислите ми, със сигурност е уловила ликуването ми повод невинния инцидент в съблекалнята.

- Всичко е наред. Охладох му ентусиазма.

Алекс ме презърна през рамо. Дребният ми ръст явно буди желанието му да ме закриля, тъй като се гържи с мен като по-голям брат.

- Тоя задник да не ти е направил нещо? Искаш ли да го превъзпитам? - Алекс притежава невероятната сила да убеждава околните само с гласа си.

- Всичко е наред, Алекс, вече го направих и безкрайно се забавлявах. - Разказах им за случката и както и се нагяхах, примата избухнаха в смях. Това, естествено, привлече завистливите погледи на останалите зад сцената - очевидно бе, че при нас е весело. Джей ме изгледа мрачно, но продължи сериозния си разговор с някаква двойка, която не бях виждала по-рано. Смръщените му вежди подсказва-

ха, че тепърва ще си уреждаме сметките.

Но това можеше да почака. Погледнах часовника на Самър – единадесет.

- Ще ида да се преоблека. Да се чакаме тук след десет минути?

Пъхнах се в съблекалнята и смених набързо сценичния тоалет с по-удобни ниски обувки, клин и туника за прибирането с метрото в студа. Бутнах бижутата обратно в кутията, натиках всичко в чантата и тръгнах към стаята на момчетата. Заварих ги наобиколили Джей, който тъкмо бе подхванал обичайния следконцертен разбор на изявата ни.

- Само да ви кажа лека нощ! – казах, надничайки за вратата.

- Чакай, Ейнджъл, останни да чуеш. Джей каза, че има важно съобщение – повика ме Мат.

Джей скръсти ръце и скрита металния си стол.

- Може да си тръгва. Нея не я засяга.

Щом искаше да си тръгна, значи, непременно трябваше да остана.

- Не бързам. Искам и аз да чуя. Имам още време до последния влак.

- Добре тогава – Джей се заклати на гъба от краката на стола, без да откъсва подигравателния си поглед от мен. Намислил беше нещо, което хич нямаше да ме зарадва. – Имам страхотни новини. Промоутърите на „Рокпорт“ ни поканиха да се включим в тазгодишната програма. Утре ще ми пратят условията, но намекнаха, че ще бъдат щедри.

- Еха! – възторгът ми бе заглушен от глорюкането и радостните възгласи на момчетата.

- Точно това чакахме, момчета. Програмата за фестивала е разкошна. Имам потвърждение от *Gifted*.

- Сериозно ли? – *Gifted* бяха една от любимите ми бан-

ди - свирят инди, но се харесват и на мейнстрийм публиката. Говореше се, че били невероятни на живо, но досега не бях имала шанса да ги гледам. А сега не само щях да ги гледам, но и щях да стана част от близкия им кръг, да си общуваме зад сцената. Въобще щях да имам толкова повод да се държа като полудяла фенка, че вероятно и на мен самата щеше да ми стане неудобно.

- Така че следващите няколко месеца ще трябва здрава-та да поработим - да изгладим репертоара, да напишем нови песни. - Джей звучеше като главнокомандващ, който инструктира войската си как да действа в предстоящата битка. - Не искам да проиграем този шанс. Мога ли да разчитам на вас?

Естествено, всички изразихме съгласието си. Вярно, че беше пълен кретен, но все пак благодарение на него бяхме стигнали до тук.

- За момента има само една промяна. Казах на промоутърите, че ще се изявяваме като изцяло мъжка банда - така ще си спечелим по-голяма публичност. Присъствието на момиче пречи да спечелим подobaваща женска аудитория.

- Какво? - избухнах.

- Хей, не можеш да постъпваш така! - възкликна Мат. Джей сви рамене.

- Вече го направих. Ще трябва да го преживееш.

Пред очите ми падна алена пелена.

- Правиш... правиш го само защото отказах да се целувам с теб! - Водата в бутилката на шкафа зад гърба му започна да клопочи, но бях твърде бясна, за да се опитам да се овладеея. За щастие, никой не забеляза, тъй като вниманието на всички бе погълнато от гневния ми изблик. - Това е сексуална дискриминация - сексуален тормоз - и гвете! Ще... ще те съдя!

Джей се ухили самодоволно.

- Мога само да ти пожелая късмет. Дори нямаш договор. Пееш с нас единствено защото те поканих. Никога не си била част от *Seventh Edition*.

За пръв път чувах подобно нещо. Нима забравяше всичките пъти, когато ме бе молил да направя това и онова „в името на бандата“?

- Не е честно! - възмути се Мат. Останалите гледаха смутено, но никои друг не събра смелост да надигне глас в моя защита.

Джей се нахвърли върху него.

- Охо, сега разбирам. Значи, на теб се слага, така ли, Мат? Затова ли я защитаваш?

- Намеците ти са отворителни и несправедливи и към двамата ни - озъби му се Мат. - Някои хора са в състояние да поддържат и по-зрели отношения с момиче. Та тя е една от нас.

Джей скръсти ръце.

- Добре тогава. Чувствай се свободен да я последваш. Не е толкова трудно да се намери нов барабанист.

О, не, не, прекрасната ми вечер започваше да се сгромолясва! Не можех да съсия бъдещето на Мат. Знаех си, че Джей вероятно ще ме изрита някой ден, но приятелчето ми заслужаваше да бъде в бандата, когато най-послед постигнат успех, дори да се налагаше да дели светлината на прожекторите с този задник Джей Филдинг. Стиснах Мат за рамото и го натиснах обратно в стола, понеже очевидно се канеше да тръгне с мен.

- Недей, стой мирен - прошепнах му. После стрелнах Джей с презрителен поглед. - Ще се окажеш голям глупак, ако изгониш Мат, той единствен те подкрепя през всичките тия години. Жалко, че нямаш неговото чувство за лоялност. Късмет в търсенето на друга цигуларка. Ще трябва да пренапишеш вокалите, но ти си го знаеш, а и в момента нищо не ти се струва по-важно от това да ми

го върнеш, нали?

Очите на Джей проблеснаха злобно.

- Ще намеря кой да те замести, не се тревожи.

- Аз не бих била толкова сигурна. - Вече нямаше защо да оставам. Вдигнах чантата си от пода. - Приятно изкарване на „Рокпорт“, *Окто издание*.